

Jozef en zijn broers

Als ik nadenk over het leven dan zijn de dingen soms erg, maar ook weer niet zo erg! De belangrijkste waarheid om over na te denken is de dood en de opstanding van de Heere Jezus. Dat schrijft Paulus aan alle gelovigen (1 Kor. 15:3-4). Het Oude Testament geeft ons vele beelden hiervan en het Nieuwe Testament geeft ons in het volbrachte werk van de Heere Jezus de werkelijkheid (Kol. 2:17).

Bij alle mannen Gods, die machtig door de Heere zijn gebruikt, zien wij plaatjes van de dood en de opstanding. Allereerst zien wij dat bij Izak op de berg Moria (Gen. 22; Hebr. 11:17-18). Precies na drie dagen werd hij van het altaar gehaald. In het gelovige hart van Abraham zag hij de opstanding, en daar getuigt de Heere Jezus ook van in Johannes 8:56. Wat ook zo mooi is dat in dit hoofdstuk waarin Izak op het altaar lag, aan het einde van de geschiedenis de toekomstige bruid in beeld komt (Gen. 22:23). Wat een prachtig plaatje van de volle werkelijkheid, want de Heere Jezus ontving na het kruis Zijn bruidsgemeente. Dat vieren wij met Pinksteren.

Dit zien wij ook bij Jozef, die in de put werd gegooid waarin geen water was, de plaats van de dood. De Heere leidde van alle mensen juist de Ismaëlieten langs die broers. Dit zegt mij dat allen een deel van Gods plan kunnen worden, want Ismaël had eigenlijk niet geboren mogen worden. Zij kochten Jozef en zij gingen met hun mirre naar Egypte. Mirre was bestemd voor gestorvenen (Joh. 19:39). Zelfs zijn Joodse broers, die hem levend verkochten, beschouwden hem als dood (Gen. 42:13). Het zijn diezelfde Joodse broers, die later tegen hun vader moeten uitroepen dat Jozef leeft (Gen. 45:26). Wat een weerzien zal dat zijn in de toekomst!

Nog een voorbeeld van de dood en de opstanding zien wij bij Mozes, die op de plaats van de dood in een biesen kistje lag in de Nijl. Hij werd op wonderlijke wijze daaruit gered, en werd later de verlosser en middelaar van het Joodse volk. De Heere Jezus vertelt aan het volk dat Mozes over Hem spreekt (Joh. 5:46).

Ook het leven van Jozua, die de naam draagt van Jezus (= God redt), getuigt hiervan. Hij was samen met Mozes op de berg en in de tent van ontmoeting (Ex. 24:13; 33:9-11). Hij was niet aanwezig bij de rebellie rond het gouden kalf. Hij leefde in gemeenschap met de Heere in de tent van Mozes. Hij werd bijna gestenigd om zijn vertrouwende geloof (Num. 14:10). Daarna zien wij zijn 'opstandingsleven', want hij werd hun herder en leidsman, die hen in het Beloofde Land bracht. Door het geloof vielen de muren van Jericho (Hebr. 11:30).

De Heere Jezus Zelf noemt de ervaring van Jona, die ongehoorzaam was en drie dagen en drie nachten in de buik van de vis verkeerde, een plaatje van Zijn dood en Zijn opstanding. (Matt. 12:38-42).

Dit brengt mij naar het onderwerp: De dingen zijn erg, en toch weer niet zo erg. Als wij denken aan het kruis, waar de Heiland onschuldig voor ons stierf, dan roepen wij: Wat erg! Maar als wij denken aan de vergeving van onze zonden en het nieuwe leven als gevolg van het kruis, dan zeggen wij: Toch niet zo erg! De zegening is het gevolg van het lijden.

Jozef doet mij aan Jezus denken. Ik hoop enkele voorbeelden te geven, waarin wij nadenken over die twee kanten die ook op ons pad komen. Als wij denken aan de liefde van vader Jakob voor Jozef, en de haat van zijn broers, dan zien wij de balans tussen vreugde en verdriet. Zijn vader gaf hem een veelkleurig gewaad, en Jozef had twee dromen over zijn toekomst. Daardoor groeide de haat van de broers en spraken zij niet met hem. Dat is erg. Op een dag werd Jozef door zijn vader, die hem liefhad, erop uitgestuurd om de broers op te zoeken en eten bij hen te brengen. Toen zij hem zagen, zeiden ze: Kom, we slaan hem dood! Dat is erg, maar hij werd niet gedood en in een put zonder water gegooid, waardoor hij niet verdronk. Tijdens het eten van de broers, dat Jozef waarschijnlijk voor hen had meegebracht, zagen zij de Ismaëlieten komen en verkochten Jozef aan hen. Dat is erg. Toch is het ook weer niet zo erg, want Jozef overleefde het en hij had geen last meer van die haat van zijn broers. Wat wel erg is, was dat hij de liefde van zijn vader moest missen.

In Egypte werd hij als slaaf verkocht. Dat is erg, maar ook weer niet zo erg, want Potifar was niet antisemitisch. Hij kocht Jozef en gaf hem de leiding in zijn huis; en de sluier van Jozefs bestemming wordt al opgelicht, want Potifar was verbonden met het paleis. Dat was goed. Nu ja, toch ook weer niet zo goed, want de vrouw van Potifar had een oogje op Jozef en probeerde hem te verleiden. Dat is toch erg. Zeker, maar ook weer niet zo erg, want Jozef weigerde op haar avances in te gaan. Dat is goed. Maar zij loog en beweerde dat Jozef had geprobeerd haar te verkrachten. En daarom werd hij in de gevangenis gegooid. Dat is erg, maar toch ook niet zo erg. Want als Potifar zijn vrouw werkelijk had geloofd, had Jozef dit niet overleefd. Daar in de gevangenis ontmoette hij door middel van Potifar de schenker en de bakker van het paleis (Gen. 40:1-4).

Doordat Jozef hun dromen uitlegde, beloofde de schenker aan Jozef te zullen denken. Dat is goed, maar ook weer niet zo goed; want de schenker vergat hem. Twee jaar later kreeg de farao ook dromen, en daardoor herinnerde de schenker zich zijn vroegere celgenoot die dromen kon uitleggen. Jozef werd bij de farao gebracht en hij legde zijn dromen uit. De farao benoemde Jozef ter plekke tot hoofd van de voedselvoorziening in Egypte. Jozef werd zo het gezicht van de farao (Gen. 41:44). Zoals Jezus het gezicht van de Vader is. Zo zien wij altijd de voorzienigheid van de Heere God. De beide dromen van Jozef kwamen uit, want zijn vader en zijn broers bogen zich voor hem. Als zijn broers Jozef niet hadden verkocht, dan waren zij omgekomen van de honger (Gen. 50:20). Als wij zo in het leven staan, dan glinstert in alle omstandigheden een twinkeling in onze ogen.